

כל המדינה חיכשה אחרי שלושת הילדים מראשון לציון שברחו מהוריהם ושנמצאו לבסוף בפארק הירקון בתל-אביב. בעמודים אלה מספרת אדם את גירסתה:

מכונת-כתיסה. אחרי-כך יצאתי קצת לעבודה. קניתי כמה דברים בכוחות עצמי ובעזרת החבר שלי.

החבר שלי צעיר ממני, לא, אני לא רוצה שתכתבו את הגיל שלו, זה בגלל המישפחה שלו. לא הייתי מוותרת עליו אילו היה בגילי. את הנשמה שלו הוא נתן לנו, אהב את הילדים יותר מאבא שלהם, עד עכשיו הוא שולח לנו כסף. הנה, תשאלו אותם, מי שלח לנו אתמול חמשת אלפים שקל, הנה כאן על השולחן הוא שם, שיהיה לי, שאני אסתר.

אבל אחרי שנה וחצי הפסקתי את היחסים, לא רוצה להרוס את החיים שלו. אני רוצה שיקים מישפחה משלו. הוא צעיר, אפילו מנעתי ממנו לבוא

שלידים שלי יהיה אבא, שנהיה מישפחה מאוחרת, לא כמו שאני גדלתי. אבל אלוהים לא רצה.

„בו-אדם, לא בהמה“

ארבע שנים אני בנפרד ממנו, אף פעם לא שילם, אף פעם לא בא לשאול אם חסר לילדים נעליים, מעיל או מחברות. עכשיו, אחרי מילחמות, אני מקבלת מביטוח לאומי קיצבה של 30 אלף שקלים לחודש, אי-אפשר להסדר עם זה. תראו אותי, אני אשה צעירה. אף פעם לא קונה קוסמטיקה, אני אפילו לא יודעת מה זה ריאודורנט, הכל הולך לילדים, שייראו כמו ילדים נורמלים, שלא יהיה חסר להם בגדים,

„בכיתי“

דמעות של דם!

לכאן בזמן החיפושים, כרי שלא יתפרסם. ארבע פעמים ניסיתי להתאבד כשהייתי עם בעלי. איתו רק רצייתי לחיות. כן, הרבה לחיות. איתו הרגשתי שאני כן-אדם ולא בהמה.

ספרים או אוכל, יותר מזה אין לי לתת להם. לא רוצה שיגידו עלי שאני מיסכנה, שלוש שנים ישנו אני והילדים על מיוון אחד, כלי גאז, כלי תנור, כלי

הביתה אחרי ששיחק בקלפים כל הלילה. השאיר אותי ככה, בלי כלום. אני תמיד לבד, אפילו המישפחה שלי מישפחה אכזרית. גדלתי יתומה מאבא, כמוסדות ובפנימיות, רצייתי לעצמם.

השפה שלה מונת על-ידי המתח והכאב. מדי פעם היא מתייפחת. יש הרבה כאב וכעס, שלא ניתנים לכפרה. ימים קשים עברו עליה. עכשיו, אחרי הכל, היא והילדים היו חולים (חום גבוה ושלושלים). הם שכבו במיטה חבוקים, כל זה כרי שיחזרו לעצמם.

היא מתנצלת עשרות פעמים על כך שהבית לא נקי. היא מודה על תגורר-אפיה, שבתוכו עדין שאריות כשר אפוי, שחיכה לילדים, כאשר יחזרו מן הכריכה. לקח להם ארבעה ימים לחזור. הילדים קטנים מדי ונכוכים מדי כדי שיהיו להם תשובות. האח הגדול לא גר בבית הזה, הוא אצל האבא. אמר להם: בואו נברח מאמא ומאבא, והם לא

ר אשון-לציון, שכונת המיזורה. על כביש ראשי שיכונים חדשים ומטופחים, מחררייה-מדרגות עולים ריחות של ניקיון, קולות של רדיו בוקעים מאחת הדירות.

בבית מישפחת סוויסה מהבהבת טלוויזיה שחור-לבן. שני הילדים הקטנים צופים בתוכנית זהו זה, הם שותים בצמא כל מילה. הילדים של זהו זה הם זן אחר של ילדים ישראלים. ניב בן ה-9 ומירב בת ה-7 הרעידו אלפי לבבות של הורים בישראל, כמשך ימים ארוכים של חיפושים אחריהם. לבסוף נמצאו פרוצים ומזוירעב, ישנים בפארק הירקון. ישנים חזק, כאילו הם רגילים לישון על הארמה הקשה והרטובה, הם ברחו כלוויית אחיהם הבכור,

„ידון נוקם בנו. אני לא מאשימה אותו. הוא צריך אהבה וחשומח-לב!“

התריסו כנגדו. הוא נתפש אצלם כדמות סמכותית, כאין אבא בנמצא. עכשיו שומרת שולה סוויסה שלא יברחו שוב. במישטרה סירבו לדבר או להגיב לטענות של שולה סוויסה. את הבעל טוענת שאין לה מיספר הטלפון שלו בבית. במישטרה כבר ניקו את השולחן, גם להם אין המיספר. נשארה שולה עם מונולוג ארוך אחד לשניים.

דברי שולה סוויסה:
עשר שנים היתי נשואה למוריס, שיבעת מדורי גיהנום סבלתי. היה בא

שכבר רגיל בכריחות. הוא לקח את אחיו הקטנים איתו, כרי שהנקמה בהוריו תהיה מתוקה יותר מבחינתו. ירון, כן ה-12, ידע מה הוא עושה. הוא רצה להרעיש עולמות, למשוך את תשומת-הלב למצוקה שלתוכה גולד. אל ירון לא הגענו, אבל אמו פתחה לנו את הדלת בעיניים נפוחות מבכי ובשיער פרוץ. היא נענתה בהתלהבות להזמנה לדבר.

כשפה גסה ובהרגשים נחרצים, קלחו דבריה. המישפטים הותזו מן הפה לחוץ. המלים: „בחיי אלוהים“, „כפרה שלי“, „גבלה, זונה“ שגורות בפיה.



מורב, שולה ויניב סוויסה. התכוונו להגיע רחוק להרים, בצפון...